

[Justitsministeren.]

offentlige, såsom betaling for benyttelse af offentlige anstalter og andre faciliteter, gebyrer for autorisationer, godkendelser, attestationer og anden dokumentudstedelse. Denne opfattelse ligger til grund for en fast lovgivningspraksis.

På baggrund heraf kan det efter justitsministeriets opfattelse utvivlsomt ikke anses for stridende mod bestemmelsen i grundlovens § 43, 1. led, at man ved lov nr. 176 af 7. april 1976 – i stedet for som hidtil at fastsætte pasgebyrets størrelse i selve lovteksten – bemyndigede justitsministeren til ved bekendtgørelse at fastsætte gebyrer for udstedelse af pas. Den indsigelse med hensyn til lovforslagets forenelighed med grundlovens § 43, der under udvalgsbehandlingen blev fremsat af medlemmer af fremskridtspartiet, må da også anses for afvist af det betydelige flertal i folketinget, der vedtog lovforslaget. Det bemærkes i øvrigt, at justitsministeren også efter de tidligere gældende regler var bemyndiget til i et vist omfang ved bekendtgørelse at fastsætte pasgebyrets størrelse, idet et mindre gebyr end de sædvanlige 75 kr. administrativt kunne fastsættes for pas, der udstedes til personer over 67 år eller for kortere tid end sædvanligt.

Når der i begrundelsen for spørgsmålet henvises til, at pasgebyrer i Statistisk Tabelværk 1976: III er nævnt som et eksempel på ydelser til det offentlige, der bør medtages i en statistisk opgørelse over skatter og afgifter, er dette naturligvis uden betydning for – og i øvrigt også uden sammenhæng med – fortolkningen af skattebegrebet i grundlovens § 43, 1. led. Jeg skal i denne forbindelse henlede opmærksomheden på, at fastsættelsen af gebyret for de ydelser, der i øvrigt nævnes i tabelværkets side 6 (visum, kørekort, jagttegnsafgift og jagtprøvegebyr), efter de respektive lovbestemmelser herom helt eller delvis er overladt til vedkommende minister. Det samme gælder i vidt omfang de i tabelværket smst. nævnte »tilsyns- og kontrolafgifter i forbindelse med produktionen samt afgifter for bevillinger, autorisationer og koncessioner m. v.«.

Af *Dohrmann* (FP) til ministeren for offentlige arbejder (7/10 76):

»Vil ministeren omgående stoppe det initiativ, som DSBs juridiske kontor ifølge dagspres-

sen har taget om udarbejdelse af et lovforslag, hvorefter folk kan fængsles, såfremt de ikke er i besiddelse af gyldig billet ved anvendelse af DSB-befordringsmidler?«

(Spm. nr. 33).

Begrundelse.

Efter spørgerens opfattelse er det meget foruroligende, at den nuværende socialdemokratiske regering på en række områder tillader, at der indføres politistatnlignende forhold. Eksempelvis kan nævnes, at færdselspolitiet i vid udstrækning benytter camouflerede politibiler til afsløring af hastighedssyndere. Det ville ganske givet have større præventiv virkning, såfremt man benyttede de påmalede politibiler, så trafikanterne kunne se, der var politi på vejene.

Hvad angår nærværende spørgsmål, må der ikke herske tvivl om, at også jeg mener, at der selvfølgelig skal betales for benyttelse af DSB.

Men det er absolut ikke nødvendigt eller ønskeligt at true med indespærring over for dem, der bevidst eller ubevidst ikke er i besiddelse af gyldig billet.

Minister for offentlige arbejder *Niels Mathiasens* svar (13/10 76):

DSB indførte i 1969 et system med kun stikprøvevis billetkontrol på S-togsstrækningerne.

Dette system har imidlertid medført et stigende antal gratister, hvoriblandt findes et endnu forholdsvis beskedent, men stigende antal såkaldte gengangere, som benytter toget mere eller mindre regelmæssigt uden at betale.

Endvidere synes begrebet gengangere at brede sig også uden for S-togsstrækningerne. Dette giver anledning til betænkeligheder, idet DSB af rationaliseringsmæssige grunde overvejer at udvide området for den stikprøvevis billetkontrol til efterhånden at blive landsdækkende.

Af de af det kontrollerende personale udstedte billetter på S-banen måtte DSB som uerholdelige i 1975 afskrive 8.000 billetter svarende til 20 pct. (i 1974 var tallet 18 pct.).

Blandt disse 8.000 billetter skjuler sig som nævnt et antal regelmæssigt antrufne passagerer (gengangere). Antallet af disse var på S-banen:

i 1973 i alt 37 personer
i 1974 i alt 58 personer
i 1975 i alt 73 personer